

Márjan:

V našem hlevu.

Tiho, tiho se približal
svefi je večer božični —
skozi duri je pogledal
hlevca našega.

Dva volička, pridna sivca,
mulila sta sladko krmo,
in tako ju ogovoril
sveti je večer:

„Prav tako je bilo takrat
na planjavah palestinskih,
ko sem v hlevcu bethlehmskem
z Bogom počeval.

Od tedaj je dolgo, dolgo . . .
Zeblo sveto je družino,
pa jo tudi dvoje sivcev
topli dih je grel . . .“

Spet zaprl je tiho hlevce
in odprl je duri vežne,
materi je prav nalahko
nekaj šepetal.

Mali pa so vzeli v roko
blagoslovljeno vodico,
šli so v hlevce in kropili:
„Bog nam srečo daj!“

Rajko:

Na gomilah.

Oj tiho, tiho, burja jezna,
ne hrumi čez ravan!
Če streti stare lipe misliš,
se trudiš pač zaman.

Zaman upiraš se v zidine
teh sivih razvalin,
še časa zob razdeva komaj
tu davnih dob spomin.

„Ah kaj — ne maram burja tretji
v srditem pišu lip,
še manj razdevati brez hasni
teh starih grobelj v sip.

Iz nepoznano davnih časov
tu polje bojno je,
sprejel kosti junaških borcev
ta svet pokojno je.

Pozabljene so njih gomile,
nihče za nje ne vé —
zato pa jaz jim pesmi pojem,
da slajše v grobih spé.“

